

Beloken Pasen

Joh. 20, 19-31

Na Pasen krijgen de leerlingen de opdracht te gaan vertellen over de verrijzenis. Maar er zijn een paar problemen. Om te beginnen is er maar weinig bewijsmateriaal. Er is het lege graf, en er is het getuigenis van Maria Magdalena. Maar waarschijnlijk hebben de apostelen dat laatste met een korreltje zout genomen of zelfs afgedaan als hysterische vrouwenpraat. Maar wat nog een groter probleem is: de apostelen zijn zelf helemaal niet zo zeker van hun zaak. En hoe kunt ge nu vol gloed van iets getuigen, als ge zelf nog twijfelt? Vandaag probeert Jezus hen te overtuigen door een stap verder te gaan en zelf aan hen te verschijnen. En wat daarbij opvalt: Hij laat zijn doorboorde handen en zijde zien. Niet alleen om duidelijk te maken dat Hij geen droombeeld of hersenschim is, maar ook om te laten zien dat Goede Vrijdag niet uitgewist wordt door Pasen. Datzelfde geldt eeuwen later nog altijd: geloven in het eeuwig leven wordt altijd voorafgegaan een stuk lijden.

Het Evangelie besteedt vandaag ook bijzondere aandacht aan één van de apostelen: Thomas. Nu heeft die dikwijls een beetje een slechte reputatie: hij weigert te geloven zonder te zien. Vandaar ook zijn bijnaam van “ongelovige Thomas”. Maar die slechte naam heeft hij eigenlijk niet verdiend.

In het Evangelie wordt Thomas soms ook Didymus genoemd, dat betekent tweeling. En dat is eigenlijk een bijzonder woord. Het is enkelvoud: we hebben over *een* tweeling. Maar het is ook meervoud: een tweeling bestaat uit twee afzonderlijke personen.

Dat geldt ook voor de apostel Thomas: hij verschijnt vandaag als een dubbelfiguur. Ge kunt hem inderdaad voorstellen als een “ongelovige” Thomas, want hij kent twijfel en ongelof. Maar in datzelfde Evangelie horen we hem ook een geloofsbelijdenis afleggen: “Mijn Heer en mijn God”. Het is de eerste keer dat Jezus in het Evangelie God genoemd wordt, en dat kan Thomas op zijn conto schrijven. Omwille van dat zoudt ge Thomas ook de patroon van de gelovigen kunnen noemen.

Eigenlijk vraagt Thomas niets meer dan wat Jezus acht dagen daarvoor al aan de andere apostelen heeft gegund: dat hij Jezus mag zien met zijn kruiswonden. Thomas vraagt dus niets meer dan wat de anderen al gekregen hebben. Het geloof van de andere apostelen was in werkelijkheid dus geen duimbreed groter dan dat van Thomas: ook zij hadden moeten zien alvorens te geloven.

Jezus' reactie op Thomas (zalig die niet zien en toch geloven) wordt over zijn hoofd heen eigenlijk gericht tot ons. En eigenlijk zegt Hij: denk niet, omdat ge Mij niet kunt zien met uw ogen, dat is er niet ben. Alleen zullen we Hem niet zozeer moeten benaderen via de weg van het zien, maar langs de weg van het hart. Zoals het vosje tegen de kleine prins zegt in het beroemde sprookje van Antoine de Saint Exupéry: “Ge ziet alleen maar duidelijk met uw hart: de essentie is onzichtbaar voor uw ogen”.

Of zoals St. Petrus schrijft in zijn eerste brief: “In Hem gelooft gij, ofschoon gij Hem niet ziet. Hoe hemels zal uw vreugde zijn, als gij het einddoel van uw geloof bereikt”. Of nog: eerst geloven, dan komt ook het inzicht. Amen.

Johan Goris, pastoor